

În lume, dar nu din lume

Ar trebui un creștin să se implice în politică?

În lume, dar nu din lume

Dumnezeu acționează acum în har față de lume, și la fel ar trebui să facă și ai Săi, dacă doresc să fie asemenea Lui. „Fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit. ... Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Matei 5.48; Efeseni 5.1,2).

Acesta este modelul nostru. Suntem chemați să imităm exemplul Tatălui nostru. El nu caută acum să-și impună drepturile cu mâna puternică a puterii Sale. Mai târziu va face aceasta, dar în timpul actual al harului, El revarsă bogăția binecuvântărilor și a bunătăților Sale asupra celor a căror viață este plină de vrăjmășie și împotrivire față de El.

Toate acestea sunt absolut minunate; dar așa este Dumnezeu, iar noi, ca și creștini credincioși, suntem chemați să acționăm după acest principiu moral glorios.

Cineva ar putea obiecta: „Cum pot să avansez în lume și să-mi conduc afacerile cu astfel de principii? Am fi jefuiți și ruinați. Oamenii vor face planuri și ne vor exploata în propriul lor avantaj, știind că nu îi vom da în judecată. Ne vor lua bunurile sau vor împrumuta bani de la noi sau ne vor ocupa casele și vor refuza să ne plătească. Pe scurt: este imposibil să te impui în această lume fără să-ți afirmi drepturile și pretențiile. De ce avem autorități? Nu sunt oare guvernele rânduite de Dumnezeu tocmai în acest scop, pentru a menține pacea și ordinea între noi? Ce s-ar întâmpla dacă nu am avea polițiști și judecători? Și dacă Dumnezeu a hotărât că trebuie să existe astfel de autorități, de ce poporul Său nu ar trebui să le folosească? Și nu numai atât: cine este mai potrivit decât poporul lui Dumnezeu pentru a prelua sarcini suverane și a exercita puterea sau a purta sabia dreptății?

Fără îndoială, aceste argumente par foarte puternice. Desigur, autoritățile sunt rânduite de Dumnezeu. Împărații, guvernatorii, judecătorii și guvernele sunt, la locul lor, expresia autorității lui Dumnezeu. El i-a îmbrăcat cu această autoritate și le-a dat sabia în mână pentru a pedepsi pe cei răi și pentru binele celor care fac bine. Îl rugăm pe Dumnezeu din toată inima pentru autoritățile instituite ale țării. Zi și noapte, în particular sau în public, ne rugăm pentru ele. Este datoria noastră să fim supuși și ascultători autorităților în toate lucrurile, cu condiția să nu ni se ceară să acționăm împotriva lui Dumnezeu și a conștiinței noastre. Și dacă fac așa ceva, ce să facem? Să ne împotrivim? Nu, ci să suferim.

Toate acestea sunt perfect clare. Lumea, așa cum este ea în prezent, nu ar putea exista nici măcar o zi în plus dacă oamenii nu ar fi ținuti în frâu de mâinile celor puternici. Nu am mai putea trăi – sau, cel puțin, viața ar fi complet insuportabilă – dacă cei care fac rău nu ar fi sub autoritatea sabiei strălucitoare a justiției. Și totuși, chiar și acum, demagogii fără lege sunt capabili să incite poftele rele ale oamenilor, astfel încât aceștia să se opună legii țării, să tulbure pacea și să amenințe viața și bunăstarea supușilor inofensivi, loiali statului. Faptul că astfel de lucruri sunt posibile se datorează lipsei de autoritate morală din partea autorităților statului.

Dar toate acestea nu afectează în niciun fel calea pe care creștinul trebuie să o urmeze în această lume. Creștinismul recunoaște guvernul unei țări cu instituțiile sale, dar nu este sarcina creștinului să se amestece în vreun fel.

În lume, dar nu din lume

El este obligat să se supună ordinelor guvernului țării sale, indiferent de natura acestora și indiferent unde s-ar afla. El trebuie să se roage pentru ei, să plătească impozite, să-i onoreze pe cei de rang înalt în calitatea lor oficială, să implore pacea țării și, în măsura posibilităților sale, să trăiască în pace cu toți oamenii.

Exemplul desăvârșit în acest sens îl vedem din nou în Domnul nostru preamărit. În discuția Sa cu herodianii violenți, El recunoaște pe deplin principiul supunerii față de autoritățile existente, spunând: „Dați deci Cezarului cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu” (Matei 22.21). Și nu numai atât: El a plătit și impozite pe care nu le datora personal. Nimeni nu avea dreptul să I le ceară, așa cum îi spune lui Petru. Cu toate acestea, El nu a ridicat nicio obiecție, ci i-a spus lui Petru: „Dar, ca să nu-i facem să se poticnească, mergi la mare și aruncă o undiță și ia primul pește care vine; și, deschizându-i gura, vei găsi un stater; ia-l și dă-li-l lor pentru Mine și pentru tine” (Matei 17.27).¹

Aceasta ne arată foarte clar calea creștinului în lume. El trebuie să-L urmeze pe Domnul său și să-L imite în toate privințele. A insistat Domnul asupra drepturilor Sale? S-a dus la tribunal? A încercat să guverneze lumea? S-a amestecat în treburile cetății sau în cele politice? A fost politician? A purtat sabia? A acceptat să fie judecător sau arbitru când I s-a cerut aceasta? Nu a fost oare întreaga Lui viață, de la început până la sfârșit, o viață de smerenie deplină? Nu a cedat El neîncetat, până la cruce, unde Și-a dat viața prețioasă ca răscumpărare pentru mulți?

Ne îndepărtăm acum de aceste întrebări pentru a găsi răspunsurile la ele în adâncul inimii cititorului creștin, astfel încât ele să-și arate efectul în viața practică a credinciosului. Sperăm că aceste îndemnuri vor contribui la explicarea corectă a versetelor precum Deuteronomul 13.9,10. Deși trebuie să ne opunem cu aceeași hotărâre idolatriei și să ne ferim de orice fel de rău, la fel ca poporul Israel, nu putem face aceasta în același mod. Oricât de clară ar fi datoria Bisericii de a-i îndepărta pe cei răi din mijlocul ei, totuși nu a fost și nu este sarcina ei să ucidă cu pietre un idolatru sau un blasfemator sau să ardă vrăjitoarele. Biserica Catolică a acționat după acest principiu și chiar și protestanții – spre rușinea Bisericii Protestante – au urmat-o în acest sens, așa cum arată istoria Bisericii.²

Biserica nu are vocația de a folosi sabia lumească. Aceasta este o negare evidentă a vocației, caracterului și misiunii sale. Când Petru, în zelul ignoranței și al impulsivității sale carnale, a scos sabia pentru a-L apăra pe iubitul său Domn, a fost imediat muștrat de Acesta cu cuvintele: „Pune-ți sabia la locul ei, pentru că toți cei care iau sabia, de sabie vor pieri” [Matei 26.52]. După ce Domnul a spus aceasta, El a reparat răul făcut de slujitorul Său bine intenționat. „Armele luptei noastre”, spune apostolul, „nu sunt firești, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor, dărâmând raționamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și înrobind orice gând ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10.4,5).

Biserica mărturisitoare s-a îndepărtat complet de acest principiu important. Ea s-a aliat cu lumea și a căutat să promoveze cauza lui Hristos prin mijloace carnale și lumești. Ea a vrut să mențină

¹ Faptul că impozitul era probabil destinat Templului nu afectează principiul prezentat anterior.

² Arderea lui Servetus în 1553 pentru opiniile sale teologice este o pată îngrozitoare în istoria Reformei și în viața celor care au ordonat o astfel de practică necreștină. De fapt, opiniile lui Servetus erau mortale și fundamental greșite. El a aderat la erezia ariană, care este pur și simplu blasfemie față de Fiul lui Dumnezeu. Dar arderea lui sau a oricui altcuiva pe motiv de învățătură greșită a fost un păcat evident împotriva spiritului și principiului Evangheliei. A fost rodul lamentabil al ignoranței față de diferența fundamentală dintre iudaism și creștinism.

În lume, dar nu din lume

credința creștină prin negarea adevăratului caracter al creștinismului. Arderea ereticilor a pătat teribil istoria ei. Cu greu ne putem imagina consecințele teribile ale faptului că Biserica s-a considerat chemată să ia locul lui Israel și să acționeze după principiile iudaice.³ Nu numai că mărturia ei a fost complet falsificată, dar ea s-a lipsit și de caracterul ei spiritual și ceresc și a pășit pe calea al cărei sfârșit ni se descrie în Apocalipsa 17 și 18.

Nu vom continua aici aceste gânduri. Sperăm că ceea ce am văzut va stimula pe toți cei vizați să reflecteze asupra întregului context în lumina Noului Testament. Scopul este ca, prin bunătatea infinită a Dumnezeuului nostru, ei să fie conduși să găsească calea separării complete. La aceasta suntem chemați ca și creștini. Suntem în lume, dar nu suntem din lume. Înțelegerea acestui fapt va elimina multe dificultăți și va dezvălui principiul care poate fi aplicat în mod practic în foarte multe detalii.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/soll-ein-christ-in-der-politik-mitmachen-a10306.html>

Tradus din: „[Deuteronomy 13](#)”
în *Notes on the Book of Deuteronomy*, 1880.
Quelle: www.stempublishing.com

³ Este cu siguranță privilegiul și datoria Bisericii să învețe din istoria lui Israel; dar este o greșală fatală să ia locul poporului pământesc al lui Dumnezeu, să acționeze după principiile acestuia și să-și însușească promisiunile date acestuia.